

הראש מפני טכס תלייה בכיכר המרכזית!

באחרת. בסקטור הפרטי מספיק שהגעת לחוב של 10 אלפים שקלים, ואתה הופך להיות נרדף. זהו עיוות אדיר. אינני רוצה להפוך את הסקטור הפרטי לקדוש, אבל לדעתי מיטב המוחות בסקטור הזה ממלטים נפשם. אם הם נשארים בארץ הם מרדימים את מוחם, אחרים קמים ועוזבים את הארץ. מעטים יושבים כמוני ועושים ניסיון אחרי ניסיון להצליח במשהו. אני מדבר על הדברים מתוך דמי. אני לא הפסדתי מכספי הציבור, אני הפסדתי את כספי הפרטי. עברתי שלוש שנים של גיהנום. אינן רשות שלא מתלבשת עליך ותוקעת כך

יוסף חריש, בהחלטתו שלא להעמיד לדין את מנהלי ההבנקים, שהיו אחראים להתמוטטות עשרות מישפחות במדינה, לפירוק מישפחות ולהתאבדות. הם יצאו נקיים ללא רבב, והתיקים נגדם נסגרו. איך ייתכן? אני חושב שסיפורי הפרטי, הסיפור של קפה רווק, הוא סיפור שמבחינה עסקית טהור רה שווה ללמד אותו בבית הספר. במשך 40 שנה קיבלו אזרחי המדינה שוקולד בעטיפה כזו או אחרת, ושתו קפה נמס אחר. אם רצו לאכול שוקולד אחר, או לשתות קפה אחר, נאלצו לשלם מחיר גבוה בעשרות אחוזים.

גידול של 30% במספר הנוסעים של החברה. אני כמונופולים לא מסוגל לעבוד. חשוב לי מאוד שלא להיתפס כנושאי דגל נגד מונופולים, אך יחד עם זה אני רואה כמונופולים העיסקים אסון למדינה, המאבדת כתוצאה מכך את מיטב כוחותיה ומחנותיה, שמתיאשים. אדם כמו אפי ארזי יושב היום בסך פרנסו, אחרי שבמשך יותר משנתיים היה עליו לרוץ אחרי הממשלה, שתואיל לעזור לו

אבל יש לי שני ילדים, שאני רוצה שיגדלו בארץ. בהיריור שני, כרור שרצוני העזיבה הוא אקט של מחאה. אז באה השאלה — למה להעניש את עצמי? אני רוצה לחיות פה! אני ישראלי! ומה שנשאר זה להרדים אונה אחת במוח ולשחק את המישחק. נלחמתי מילחמה טראגית. היום אני מכין את גורל הכיסלון. המילחמה הזו אבודה.

אורי רוטשילד, השבוע בביתו

שיניים. אם אתה קצת מוכר, עושים זאת בת' אוה. מולי עומד מנהל של חברה ציבורית שגרם לה להפסדי ענק, והוא הולך הביתה עם 1.4 מיליון שקל ועובר לג'וב הבא. היום אני מסיים כתיבת תסריט, יחד עם יהושע סובול. על מה? על זה. אני עושה את זה, כי התסריט הוא התמצית של כל מה שעבר עלי. הוא לקוח מחומרים שלי, מבלי שזו תהיה אוטוביוגרפיה. התנגשות בין האדם היוזם והחברה הממוסרת. אדם שלא ייכנע לקרייצור סטנדרטי, עד סופו הטראגי.

קמתי והחלטתי שאפשר אחרת. התחלתי לייבא שוקולד וקפה נמס. תיכננתי את כל המהלכים מבחינה עיסית טהורה. המילחמה נגדי היתה בזירה שלא תיכננתי להילחם בה. קבוצות הלחץ נכנסו לתמונה בנקודת זמן מסוימת, כולן יחד. חסמו את המוצרים מכניסה לרשתות השיווק, והו הראי של המשק הישראלי. אני שואל את עצמי חוזר ושואל — איך ייתכן שמנהלי חברות ציבוריות, הגורמים לחברה הפסדים במיליוני דולרים, נענשים" בכך שהם נאלצים להחליף משרד ציבורי אחד באחר, ולהחליף מכונית מפוארת אחת

להציל את טאייטקס. אדם כמו כומה שביט נעלם לגמרי, אחרי פשיטת הרגל של טיסמיקה. מישהו צריך להבין סוף סוף, שאלה הם האנשים שהמדינה צריכה לטפח. אינני חושב שכל פושטי דגל הוא קדוש מעונה, אבל כרור לי שגדיש הקים את חברת התעופה חנוך כדי לאפשר לכל אדם במדינה לטוס לחו"ל במחיר סביר. מה רע? במשך שנה וחצי כולם חגגו. חברת התעופה האחרת נאלצו להוריד מחירים. זה מצויין. מול תופעת היוזמה הפרטית עומדות קבר צות'כוח, המנהלות מאבק פוליטי, כוחני, והי שולטות במשק העיסקי בארץ. די לציין את אברהם שפירא ומילחמת ההורמה שלו בייבוא של שטיחים. והיועץ המישפטי לממשלה,

לפני שלוש שנים, כשרק נפלת, הרגשתי שאני אנצה. שהאמת תנצח מול הבלוף של החברה טעיתי. היום אני איש צעיר בגילו, עם נשמה של אדם מאוד מבוגר. לא פוטרתי מניהול החברה הניאונורפית. פרשתי מיוזמתי. התגלעו חילוקי דיעות ביני לבין מולה יפה, בעליה של החברה, לגבי עתידה. החברה הולכת לשתף פעולה באופן משמעותי עם חברת נאוות הכיכר. שתי החברות האלה הן החברות הגדולות במדינה העוסקות בסוג מיוחד זה של טיולים בחו"ל. עצם שיתוף הפעולה ביניהן הולך ליצור מונופול. לשלוט בשוק. כתי לעבוד בחברה הניאונורפית כדי להתמודד עם נאוות הכיכר, ולא כדי לעבוד איתם. עובדה שהצלחתי. בשנה האחרונה היה